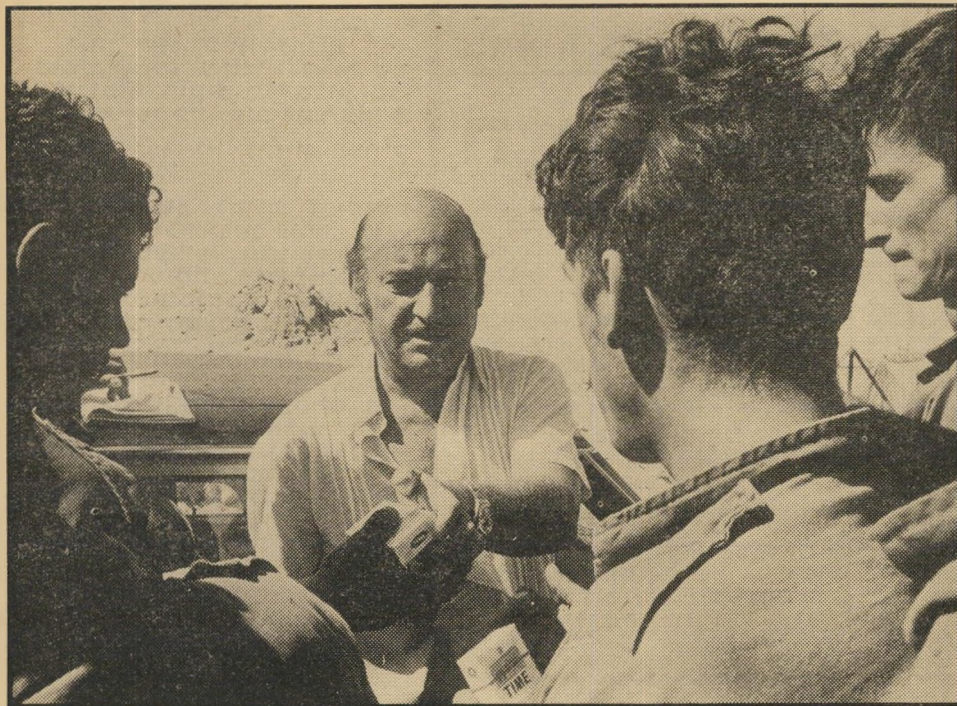

הוא קבלן ישראלי, בעל החברה הקבלנית "קלרין". ריקרדו שעלה לפני שמונה שנים מארגנטינה, הוא אב לחמישה בנים, שכולם משרתים בצה"ל, כל אחד ביחידה אחרת. כאשר פרצה המלחמה לא יכול היה ריקרדו לשבת בבית. הוא נטל את מכונית הדודג' שלו, יצא עמם לחזיתות כדי לחפש שם את בניו ולשאול בשלומם. אולם ריקרדו לא נסע במכונית ריקה. הוא העמיס במכוניתו אלפי קופסאות סיגריות, עופות צלויים, פירות, לפתנים ומעדנים אחרים. אותם חילק לחיילים בקווים הראשונים של החזיתות. בתמונה נראה ריקרדו מחזק סיגריות לחיילים בחזית התעלה.

ריקרדו מטוב

בדיחות

המלחמה

עם בריא הוא עם הידוע לצ' חוק גם בשעותיו הקשות ביו"ר. בדיחות מילחמת יום הכיפורים הוכיחו שהישראלים מנצחים גם בחזית זו. להלן לקט של כמה מהבדיחות שנפוצו בחזית ובעורף בשבועיים הי"א אחרונים:

● "שמעת? המצרים הצליחו להרוס לנו שני גשרים!"

"מה פתאום? איזה גשרים?"
"את הגשר של סוכות ויום הגשר של שמיני עצרת!"

● כמה מהעולים החדשים קיבלו צווי-גיוס לחיל-השריון. אבל הם הודיעו שיהיו מוכנים לעלות רק על טנקים עם מיספרים לבנים.

● את כל העולים החדשים מגרופיה, שולחים לסניף. למה?

כי שם אין דרכים, יש רק שבילים.

● בין כל האלופים במילואים איש שגויסו מתדש לצה"ל היה גם הארכיאולוג, רב-אלוף יגאל ידין.

"מה פתאום גייסו אותו?"
"זה כדי שיתכנן מצדה חדשה!"

● אפילו את זלמן שז"ר, הנשיא לשעבר, גייסו. איזה תפקיד נתנו לו?
"ועץ-מייוחד לאפרים קציר."

● למה גייסו את האלוף שלמה ("צ'יק") להט, מועמד הליכוד לעיריית תל-אביב? זה כדי שיוכל ללחוץ ידיים לחיילים העוברים את התעלה ולהצטלם איתם.

אהל-אור של ספר. קבלת פנים הקודמת מסוג זה נערכה עם הוצאת קובץ פסקי-הדין של בית-המשפט העליון של ארצות-הברית ב-2000 השנים הי"א אחרונות. לוריא הועיק את אשתו מגיווי-יורק שתביא לו לבנים וציוד אישי לושינגטון, טס משם לישראל. לאכזבתו הסתבר לו בנמל-התעופה כי בגילו, 41, לא זקוקים לו כבר יותר ביחידתו. רענן הפך לכתב-חוק, הספיק לסקור את קרבות רמת-הגולן לפני שחזר לושינגטון כדי להשתתף שם בקבלת-הפנים שתיערך לכבודו בסינאט.

הפגזה כבדה נחתה על הכביש המוביל לסאסא. בואכה דמשק. כמה חיילים עמדו במרחק-מה. הסתכלו בפטריות שהתרוממו והקשיבו לרעמים. לפתע, לייד אוזניהם, שמעו קול שמימי. תחילה לא הבינו מה קורה. כשהסתובבו נוכחו לדעת שמכונית לבנה אורחית קטנה התקברה אליהם מאחור. בתוכה ישב איש קרח, לפיו חצוצרה מכהיקה, והוא ניגן להם שיר-לכת. כאשר סיים יצא מהמכונית, והגיש לכל חייל כרטיס-ביסור ועליו הכתובת: "יצחק קייט", סולן בחצוצרה, רח' הי"א רימון 10. קיראון. בעט הוספו המילים: "לחתונות ומסיבות, מציג את תימונתו הסולנים". לאחר מכן ניגש הסולן לטאנק שהופיע מבין הפטריות, וחילק לחיילים תפוחים.

בין האמנים שהגיעו ל-ארץ מיד אחרי פרוץ הקרבות, בלט הזמר אריס סאן. כאשר נודע לו על פרוץ המלחמה, סגר אריס את מועדון-הלילה שלו בניו-יורק, "גייס" את כל אנשי התימורת שלו, שבחל-קם לא רק שאינם ישראלים, אלא אפילו אינם יהודים. הוא הטיס את כולם על חשבוננו ל-ארץ, כדי שיכלו ללוות אותו בהופעותיו בפני החיילים.

אורי בן-ארי

שהועלה מדרגת אלוף-משנה לדרגת תת-אלוף בעיצומה של המלחמה, משרת כקצין מטה ב"פיקוד הדרום. בנו משרת באחת היחידות הלוחמות בדרום. כי שהגיעה אליו הידיעה כי בנו השתתף באחד הקרבות המרים שהתנהלו בחזית התעלה, סרב אורי בן-ארי לשמוע את תור צאות הקרב, מחשש פן יודע לו כי בנו הוא בין הנפגעים. רק מאוחר יותר, כאשר בשרו לו כי בנו בריא ושלם לא יכול היה איש השיריון הוותיק ו-למוד הקרבות לעצור בעד רג-שותיו ודמעות ניקו בעיניו.

אנשים התחרו זה בזה בהמצאת חרונים. כשלאחד נגמרו פתאום החרונים, אמר לחברו: "אשתך שוכבת עם השכר", אבל זה לא חרוז, השיב לו המיתחרת. "אולי זה לא חרוז", אמר הי"א איש, "אבל זה אמת". סיכם תת-אלוף להב: "אולי הביטוי נשבור להם את העצמות" אי-נו כל כך עדין, אבל הוא אמת.

בישיבת הכנסת המיוחדת שכונסה בשבוע השני למלחמה, בלטו שני חברי כנסת שהופיעו לישיבה כשהם לבושים מדים. היו אלה עוזי פיינרמן, ח"כ המערך, שהור פיע בדרגות סגן-אלוף וח"כ הרשימה הממלכתית זלמן שז"ר, שהופיע כשהוא לבוש מדים ועונד דרגות סרן. לא היו אלה הח"כים היחידים המגויי-סיים. אבל חברי כנסת אחרים העדיפו להסיר מדיהם לפני ש-נכנסו לישיבה. הרושם הקרבי שעשו שני הח"כים במדים היו מוגזם במיקצת. שניהם משר-תים בעורף. כך, למשל, משרת זלמן שובל כקצין ליווי לעתור נאי חוץ ביחידת הקשר לעתור-נות.

אחת התופעות המעוררות בימי המלחמה היתה נהירתם של אמנים ישראלים וזרים מכל רחבי העולם, שביטלו את הת-חייבויותיהם הקודמות, והגיעו לארץ כדי לצאת ולבדר את הי"א חילים בחזיתות. בין אלה ש-הגיעו לארץ היו אמנים כמו דיאנרד כהן, אנריקו מסי-יאס, דני קיי, יגאל בשן, ורבים רבים אחרים, שעשו כי-מיטב יכולתם כדי לתרום ל-העלאת המוראל בחזית ובעור-רף. רק אמן אחד עזב את ישר-אל במטוס הראשון שיצא מים נמל התעופה של לוד ביום הראשון של המלחמה. היה זה הזמר אבי עזריים.

מאות ישראלים שיצאו ערב פרוץ המלחמה לשיט של נופש באגן הים התיכון באניית הנוסעים הישראלית דן, נאלצו לבלות את חג הסוכות בלב-ים. אחרי שלא ניתן להם לרדת באף אחד מנמלי אירופה, שם היו מיועדים לבקר, בגלל מצב המלחמה באזור, בין הנוסעים באניה היה גם השחקן ראובן בריינר, שאמרו היה לשעשע את הנופשים על האונייה.

בין הישראלים שמיהרו לתזור לארץ מיד עם פרוץ הי"א מלחמה, היה גם צייר הקא-ריקטורות רענן לוריא, הי"א נימנה כיום עם חשובי הקא-ריקטוריסטים בארצות-הברית. לוריא שהה בושינגטון כאשר נודע לו על פרוץ הקרבות, כדי להכין מאורע שיא בקאריירה שלו. ב-26 בחודש זה עורכים הסינאטורים אכרה-יובי קו-ולואל וייקר קבלת פנים רשמית מטעם הסינאט האמרי-קאי לכבודו של לוריא, לרגל הופעת ספר הקאריקטורות שלו היוצא לאור מטעם הוצאת הספרים של הניו-יורק טיימס. זוהי קבלת הפנים הרשמית הי"א שניה בהיסטוריה של הסינאט האמריקאי הנערכת לרגל הוצ-

כבר בשלבים הראשונים של המלחמה הופתעו לוחמים לראות את תת-אלוף רפאל ("רפול") איתן, שפקד על אחת היחידות הלוחמות, כשי-ידו נאחזת בחבשה. עד מהרה זכה רפול לתואר "הגיבור הי"א גידם" שהיה מוגזם במיקצת. שכן רפול לא נפצע במלחמה. ידו נחבשה מיספר ימים לפני שפרצה המלחמה. מסתבר כי רפול עבד בנגריה במישקו הי"א פרטי במושב בו הוא מתגורר, ותוך כדי עבודה חתך במשור את אצבעותיו.

מפקד פצוע אחר היה האלוף אריאל ("אריק") שרון, שנפצע בצורה קלה ב-מיצחו בעת ביקורו בגדה הי"א מערבית של התעלה. אבל הי"א תחבושת שעטפה את ראשו של

אלי רונן

התל-אביבית, "אצל רונן" בי-כיכר מלכי ישראל, נראה דו-הר בטיני לעבר תעלת סואץ בעקבות כוחות צה"ל שצלחו את התעלה. אלי, שהוא אחיו של גקי רונן, בעל מילולה מיתחרה בתל-אביב, נשאל ל-שם מה הוא ממחר כל כך להדביק את הלוחמים שצלחו את התעלה. "אני מפתח שאחי יגיע ראשון למצריים", אמר "ויקים שם מטעדה לפני".

אריק לא הפריעה לראייתו התי-דה. כחלקאי ברם היה זה אריק שהבחין ראשון אחרי צליחת התעלה בברזי מים של צינורות שהניחו המצרים על מנת לס-פק מים לכוחותיהם בגדה הי"א מיוזחית. אריק ניגש אל הבר-זים ובמו ידיו סגר אותם.

אחד הביטויים שעורר תרעומת רבה וגלים של ביקור-רת היה הביטוי "נשבור להם את העצמות", בו השתמש הי"א רמטכ"ל, רב-אלוף דוד ("דדו") אלעזר, בהופיעו בשלבים הי"א ראשונים של המלחמה בפני כתבי החוץ ומצלמות הטל-וויזיה, נראה היה שדרו לא הבין את הביקורת על הביטוי הצורם בו השתמש, שכן ב-ראיון מפורסם שבוע אחר-כך, חזר והחזיק באותו ביטוי עז-מו. להגנתו של הרמטכ"ל נח-לץ דובר צה"ל, תת-אלוף פנ-חם ("פנינה") זילב, שכדרכו נעזר בבדיחה כדי להצדיק את הביטוי. סיפר פנינה: "שני